

Autor: Gennaro Malgieri

Giorgio Locchi zemřel jediným způsobem, který by považoval za přijatelný: smrt přišla znenadání 25. října 1992, téměř bez varování, když psal esej o Martinu Heideggerovi. Mezi okamžikem, kdy se ohlásila, a tím, kdy jej o několik minut později usmrtila, měl bezesporu záblesk vědomí, a zcela jistě pomyslel na bohy, kteří mu poskytli tak náhlý odchod, neboť myšlenka zůstat dlouhou dobu nemocný pro něj byla nesnesitelná. Koncem června 1992, při své poslední návštěvě Říma, se mnou o své nemoci, která ho napadla o dva roky dříve, mluvil. Řekl mi, že vyhlídka stát se nepohyblivým trupem jím otřásla, neboť s postupujícím časem se člověk pevněji, hlouběji a egoističtěji upíná k životu. Slova, která mne u Locchiho nepřekvapovala slyšet. Dnes se mi zdá, jako by byla předzvěstí...

Pro někoho, kdo jako já patřil k jeho přátelům, není snadné být ke Giorgio Locchimu spravedlivý, rekapitulovat, co všechno nám zanechává. Mohl bych se pokusit vyličit portrét dopisovatele *Tempa* po dobu více jak třiceti let a nespočet vtipů o jeho vztahu k Renato Angiolillovi – nebo podtrhnout významnost všech služeb, které prokázal informování v Itálii: o událostech v Alžírsku, o zrození existencialismu, o pařížském květnu '68. Jeho názory byly mimořádně odvážné a inteligentně nonkonformní. Chtěl bych také zdůraznit důležitou úlohu, kterou Giorgio Locchi hrál při rozvoji „Nové kultury“ ve Francii, kus cesty, jenž ušel s Alainem de Benoistem, popsat vašeň, s níž formoval mladé intelektuály, informovat o jeho aktivitách v rámci GRECE. a jeho příspěvcích do časopisu *Nouvelle École*. Chtěl bych zde také shromáždit všechny dílky rozsáhlé mozaiky, které tvořily jeho osobnost, připomenout jeho lásku k hudbě a k filmu, jeho mistrovství v hmotné praktických i duchovědných záležitostech. A mohl bych také vyprávět historii našeho přátelství a popsat ono *refugium*, jež mi bylo tak drahé, právě tak jako hrstce jiných Italů, kam jsme přicházeli, abychom nechali ožít minulost a dali najevo nepřátelství k vládnoucímu systému. Lépe: chodili jsme tam, abychom poslouchali Locchiho, který nám přiblížil Wagnera a Nietzscheho, Heideggera, „konzervativní revoluci“, své zkušenosti z Německa nebo rozhodující okamžiky druhé světové války, které prožil jako účastník „vnitřní fronty“. Mluvil s námi o „nemožné“ pravici a o stejně tak „nemožné“ Evropě. A nechal nás podílet se na svých plánech, komentoval časopisy, s nimiž spolupracoval,

zmiňoval články, které napsal i knihy, které chtěl vydat. Málo jsme viděli z Paříže, když jsme chodívali k mistru Locchimu, a Saint-Cloud, jeho *klauzura*, byla po mnoho let místem setkání mnoha z nás.

Novinář, přítel, organizátor kulturních akcí, šířitel idejí bude žít stále v srdcích těch, kteří Giorgio Locchia znali a byli jeho přáteli. Jeho knihy, jeho myšlenky, jeho v *Nouvelle École*, v *La Destra*, v *L'Uomo libero*, v *Elementi*, v *Elemente* a v *Thule-Bibliothek* uveřejněné eseje, jeho články v *Tempo* a v *Secolo d'Italia* zůstávají vysvědčeními politické a intelektuální angažovanosti v nejušlechtilejším smyslu slova. Tuto angažovanost však během více jak čtyřiceti let pociťoval jako důsledek a břímě evropské porážky. Giorgio jsme potkávali především skeptického a nedůvěřivého; naděje se vrátila teprve v okamžiku, kdy se hovořilo o znovusjednocení Německa. Ne nadarmo chtěl být v den, kdy se Německo opět sjednotilo, v Berlíně: to byl, jak mi řekl, sen, který se stal skutečností, událost, jež se odehrála před jeho očima a v níž by nikdy nevěřil, že by se mohla stát, i když za hranicemi pesimismu v tento dějinný vývoj zřejmě nikdy věřit nepřestal.

Locchiho ideje byli ideami Evropy, která již není. Ale tato neexistence pro něj nebyla důvodem, aby nebránil a nepopisoval její principy! Jestliže se mu toto vyčetlo, stroze namítl, že jeho ideje jsou ideami věčné Evropy, jež naše poválečná, konjunkturální Evropa momentálně nechce uznávat.

Dalece vzdálen konformismu byl například jeho postoj k fašismu. Giorgio Locchi chtěl z kulturního kvašení fašistické mezihry vyfiltrovat všechny prvky, které nebyly překonány. Nechal nás podílet se na svých úvahách ve spisku *L'essenza del fascismo*. Zkoumá v něm světonázor, který inspiroval historický fašismus, jenž však s jeho porážkou nikterak nezmizel. Tato práce i dnes představuje vynikající diskurs pravdy v řeckém smyslu, pokoušející se fašismus zbavit všech forem démonologie a fragmentárních výkladů, jež jsou dnes v oběhu a plodí jen předsudky nad předsudky. Locchi skutečně rozvíjí vlastní dějinnou reflexi podle celistvého schématu opírajícího se o interdisciplinární výběr, jenž je prologem komplexní teorie podstaty fašismu. Ve své analýze konstatuje nemožnost porozumět fašismu, nejsme-li si vědomi, že je první politickou manifestací širšího duchovního a kulturního jevu, jehož původ sahá zpět do druhé poloviny 19. století, a který nazval **surhumanismus**. Póly tohoto jevu, jež se podobají obrovskému magnetickému poli, jsou Richard Wagner a Friedrich Nietzsche, kteří svými díly nový princip šířili a nechali jej plynout do evropské kultury končícího 19. a počínajícího 20. století. Tímto principem je koncepce člověka jako nositele **vůle k moci** a jako hodnotového systému. V tomto smyslu se princip nadčlověka, s nímž je fašismus v geneticko-duchovním vztahu, projevuje jako absolutní odmítnutí rovnostářského principu, který je mu protikladný a svět dneška definuje jako „zahalující oponu našich životních podmínek.“ Locchi vyslovuje následující tezi: „Jestliže fašistická hnutí spatřovala 'nepřítele' – v první řadě duchovního a až poté politického – v demokratických ideologiích, tedy v liberalismu, v parlamentarismu, v socialismu, v komunismu či v anarcho-kunismu, bylo tomu tak právě proto, že v dějinné perspektivě založené surhumanistickým principem tyto ideologie představují v dějinách postupně vznikající a zároveň vedle sebe současně existující výrazy opačného egalitářského principu, přičemž všechny tyto výrazy směřují k témuž cíli, ať už jsou si toho více či méně vědomy, a všechny společně jsou příčinou evropské duchovní i

materiální dekadence, 'postupné degradace' evropského člověka a rozpadu západních společností."

Tím, že tato pozorování spojuje s historickou perspektivou, z níž italský fašismus operoval v souladu s jinými evropskými fašismy, formuluje Giorgio Locchi nanejvýš zajímavou tezi, jež přispívá k odhalení fašismu tak, že osvětluje samotnou jeho podstatu.

Tato témata rozvinul v práci Wagner, *Nietzsche e il mito sovrumanista*. Paolo Isotta ve své znamenité předmluvě podrobně ukazuje, které tendence vstupující do hry jsou rovnostářské a které jsou *surhumanistické*, a označuje je za dva antagonistické a neslučitelné světonázory. Je to myšlenkově velmi „nadupaná“ kniha, zvláště složitá, v určitých kapitolách mnohdy nezáživná; to nebránilo tomu, že se mladí, když jsme ji, Isotta a já, v prosinci 1982 představili auditoriu přeplněnému neapolskými studenty, zdáli opravdu zaujati, po dobu dvou hodin fascinováni vytrvali na svých místech a pak Locchiho bombardovali šouravými otázkami, jež nebyly nijak banální. Autor se tím nezdál překvapen.

Kromě této knihy mám na Giorgia Locchiho ještě jednu velkou vzpomínku: a to na jeho polemickou práci *Il male americano*, k níž De Benoist přispěl několika malými doplňujícími poznámkami. Tento text má v mých očích prvořadý význam, neboť demontuje mechanismus kulturního kolonialismu Ameriky a umožňuje nám jiný pohled na USA. Giorgio jej naproti tomu příliš rád neměl; byl toho názoru, že slouží více boji než vzdělání a je více polemický než filozofický.

V zásuvkách psacího stolu Giorgia Locchiho se nacházejí četné projekty, koncepty textů, schéma knihy o Heideggerovi a jiné o pojetí času u Indoevropanů. Zůstaly jistě tak, jak je Giorgio zanechal, neboť byl především perfekcionista a nechtěl uveřejnit nic, o čem nebyl dokonale přesvědčen, že by to stálo za námahu. Vedle bezpočtu dopisů jeho korespondence tak zůstává ještě překrásný román, jehož hrdinou je Ital, jenž v Německu bojuje beznadějnou válku na obranu Evropy. Nikdy už se nedozvím, zda se jej Giorgio stále zdráhal představit nakladateli ze skromnosti či z hrdosti...

Řeč pronesená G. Malgierim na pohřbu: Giorgio Locchi zemřel v Paříži, kde působil jako zahraniční dopisovatel italského deníku Tempo.